

Arrest

nr. 167 216 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van *“de beslissing tot intrekking van de bijlage 35 waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2014 herleeft”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 september 2013 trad verzoekster in het huwelijk met D.J.R.L., een Belgisch onderdaan.

1.2. Verzoekster diende op 14 september 2013, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De echtgenoot van verzoekster is op 1 februari 2014 overleden

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 11 maart 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Ingevolge dit beroep werd verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 35.

1.5. Verzoekster diende via een op 17 augustus 2015 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Bij arrest nr. 152 200 van 10 september 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.7. Bij beschikking nr. 11.621 van 25 november 2015 verklaarde de Raad van State het cassatieberoep dat verzoekster instelde tegen het arrest nr. 152 200 van 10 september 2015 van de Raad niet-toelaatbaar.

1.8. Een ambtenaar bij de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken deelde bij schrijven van 25 november 2015 aan de burgemeester van de stad Herentals mee dat, gelet op het arrest van de Raad van 10 september 2015, de aan verzoekster afgegeven bijlage 35 diende te worden ingetrokken.

1.9. Op 27 november 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 11 januari 2016 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.08.2015 werd ingediend door :

[D.M.P.]

nationaliteit: Filipijnen

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het gegeven dat betrokkene haar baan zou verliezen bij een terugkeer naar het land van herkomst vormt geen buitengewone omstandigheid daar betrokkene nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Uit een schrijven van Werk & Sociale Economie Antwerpen d.d. 17.07.2014 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart C geweigerd werd.

Wat betreft de verwijzing naar het schorsend beroep dat door betrokkene is ingediend, dient er te worden vastgesteld dat dit beroep op 13.07.2015 is uitgesproken (zie arrest nr.149573) en op 25.11.2015 inst[ru]cties zijn verstuurd om het verblijf van betrokkene in te trekken.

De overige aangehaalde elementen (haar leven al bijna 2 jaar uitsluitend in België afspeel[t], haar man hier i[s] overleden, werkbereid is, Nederlands spreekt) verantwoorden niet dat de aanvraag om

machting tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De overige aangehaalde elementen (Art.8 EVRM, en art. 22 van de grondwet) worden aangehaald in de gegrondheid [...]en worden in deze fase niet behandeld.”

Dit is de eerste bestreden beslissing:

1.10. Het schrijven van 25 november 2015 aan de burgemeester van de stad Herentals waarin opdracht wordt gegeven om de bijlage 35 die aan verzoekster was afgegeven in te trekken werd op 11 januari 2016 aan verzoekster overhandigd.

Dit schrijven heeft de volgende inhoud:

“Gezien het ingediende annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 35.

Op 10/09/2015 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verzoekschrift van betrokkene verworpen.

De bijlage 35 moet aldus worden ingetrokken.

Zodoende herleeft het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/03/2014. Gelieve aan betrokkene(n) mede te delen dat hij aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen vanaf de betekening van dit schrijven gevolg dient te geven.

Gelieve betrokkene(n) te schrappen indien dit nog niet gebeurd is.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad kan slechts vaststellen dat in het schrijven van 25 november 2015, dat verzoekster omschrijft als de tweede bestreden beslissing, aan de burgemeester van de stad Herentals wordt gevraagd om de bijlage 35 die aan verzoekster werd afgegeven materieel in te houden aangezien de Raad bij arrest van 10 september 2015 het beroep, in functie waarvan dit document werd afgegeven, heeft verworpen en hem wordt meegedeeld dat het bevel om het grondgebied te verlaten herleeft.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt aan te nemen – zij stelt immers dat haar *“geen bevel [kan] gegeven worden indien daardoor een hogere rechtsnorm geschonden wordt”* – heeft verweerder met het schrijven van 25 november 2015 geen nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Hij heeft de burgemeester van de stad Herentals en verzoekster met dit schrijven slechts op de hoogte gesteld van het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2014, dat verzoekster op 14 maart 2014 ter kennis werd gebracht, opnieuw uitvoerbaar wordt. Overeenkomstig artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet mag, behoudens het geval waarin de betrokken vreemdeling hiervoor de toestemming geeft, immers geen verwijderingsmaatregel gedwongen worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van een beroep dat is gericht tegen een beslissing tot weigering van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster een beroep instelde tegen de beslissing van 11 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten was het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 14 maart 2014 ter kennis was gebracht dus tijdelijk niet uitvoerbaar. Verzoekster werd, overeenkomstig de bepalingen van artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in het bezit gesteld van een bijzonder verblijfsdocument (bijlage 35), om haar in staat te stellen bij eventuele controles aan te tonen dat zij, ondanks het feit dat zij niet tot een verblijf in het Rijk was gerechtigd of gemachtigd en dat zij het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet gedwongen kon worden verwijderd van het Belgisch grondgebied. Daar het beroep dat verzoekster bij de Raad instelde tegen de beslissing van 11 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen bij arrest nr. 152 200 van 10 september 2015 kwam er van rechtswege een einde aan de tijdelijke onuitvoerbaarheid van het

op 14 maart 2014 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Door erop te wijzen dat voormeld bevel *“herleeft”* heeft verweerder derhalve geen nieuwe beslissing genomen, docht slechts de burgemeester van de stad Herentals en verzoekster geïnformeerd omtrent het feit dat het op 14 maart 2014 aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten, dat reeds het voorwerp uitmaakte van een beroep bij de Raad – beroep dat werd verworpen – opnieuw uitvoerbaar is.

Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar stelling dat de brief die zij omschrijft als de tweede bestreden beslissing de beslissing tot afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

Het gegeven dat verweerder verzoekster heeft meegedeeld dat hij haar gedurende dertig dagen na de kennisgeving van het schrijven van 25 november 2015 niet zal verontrusten doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Het verdere betoog van verzoeksters raadsman ter terechtzitting dat geen bevel om het grondgebied mag worden afgegeven indien in een aanvraag om machtiging tot verblijf de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 wordt aangevoerd is niet dienstig, daar de tweede bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Verzoeksters raadsman kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verzoekster een belang heeft bij het aanvechten van de tweede bestreden beslissing, omdat hierin wordt aangegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2014 uitvoerbaar wordt. De vernietiging van deze *“beslissing”* heeft immers geen weerslag op het uitvoerbaar karakter van het bevel van 11 maart 2014, dat, nadat het beroep tegen dit bevel reeds werd verworpen, definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

In zoverre het de bedoeling is van verzoekster om het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2014 aan te vechten dient te worden gesteld dat het beroep, gelet op artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, manifest laattijdig is.

Zo verzoekster de vernietiging van de instructie tot het materieel inhouden van de haar afgegeven bijlage 35 zou willen bestrijden – hetgeen zij niet als dusdanig aanvoert – moet, ten overvloede, worden gesteld dat niet blijkt dat zij een belang heeft bij de vernietiging van deze instructie. De bijlage 35 heeft immers elke geldingskracht verloren doordat de beroepsprocedure waaraan dit document was verbonden werd beëindigd.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen wat verzoekster omschrijft als de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“In de eerst bestreden beslissing wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden [...]

Eerste onderdeel

In de aanvraag had verzoekster gesteld dat ze, in het bezit zijnde van een bijlage 35, wettig in België verblijft en dat ze bijgevolg op grond van artikel 25/2, § 1, 1° KB 8 oktober 1981 een aanvraag om machtiging tot verblijf in België mag indienen; bijgevolg zijn geen buitengewone omstandigheden vereist.

De bestreden beslissing antwoordt daarop niet, zodat de formele motiveringsplicht wordt geschonden. Het gaat om een doorslaggevend motief vermits, indien verzoekster geen buitengewone omstandigheid moet aanvoeren en bijgevolg de aanvraag in België mag indienen, verwerende partij onterecht de aanvraag verwerpt om de enkele reden van gebrek aan buitengewone omstandigheid.

Tweede onderdeel

In de aanvraag had verzoekster gesteld dat zij als echtgenote van een Belg als werknemer kan tewerkgesteld worden zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Artikel 2, 2°, d) van het KB van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers bepaalt het volgende:

“Zijn vrijgesteld van de verplichting tot het verkrijgen van een arbeidskaart: de buitenlandse onderdaan die het voordeel inroept van een recht op verblijf op grond van artikel 40bis of van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, die gedurende het beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houder is van een geldig document overeenkomstig het model van bijlage 35 (van het KB van 8 oktober 1981)”.

Verzoekster verkeerde in dat geval tot de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Door te stellen dat verzoekster nooit de officiële toestemming heeft gekregen om in België te werken en door te verwijzen naar de weigering van een aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart C, miskent verwerende partij deze wettelijke bepaling, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden wordt.

Bovendien, en in ondergeschikte orde, stelt het in de aanvraag aangehaalde arrest van de Raad van State van 29 november 2001 nr. 101.310 dat het onderzoek naar het bestaan van een buitengewone omstandigheid zich niet mag beperken tot de vaststelling dat de toestemming om te werken ophoudt bij het einde van de arbeidsvergunning (in casu het einde van de vrijstelling van de arbeidskaart); de motivering moet ingaan op de concrete en specifieke omstandigheden van elk geval gelet op de omstandigheden van de zaak en de inlichtingen verstrekt door de aanvrager i.v.m. de gevolgen van het vertrek van de aanvrager naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen, op het al dan niet voortbestaan van de arbeidsrelatie. Verwerende partij stelt dat het verzoekster vrij staat om een aanvraag op grond van artikel 9, tweede lid in te dienen maar onderzoekt daarbij niet wat de mogelijkheden zijn om het werk te hernemen indien aan de aanvraag een gunstig gevolg wordt gegeven, terwijl verzoekster in de aanvraag had gesteld dat bij verlies van haar baan ze een sterk argument verliest ten gronde om de machtiging tot verblijf te verkrijgen. Verwerende partij antwoordt hier niet op, wat een schending van de formele motiveringsplicht uitmaakt.

Derde onderdeel

Verwerende partij verwijst naar een arrest van uw Raad van 13 juli 2015 nr. 149.573.

Dit arrest is verzoekster onbekend, zodat de materiële motiveringsplicht geschonden wordt.”

3.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom hij van oordeel is dat hij het feit dat zij een schorsend beroep indiende bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2014 en dat zij beschikte over een bijlage 35 niet wenste te aanvaarden als een reden om haar vrij te stellen van de verplichting om een buitengewone omstandigheid, zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, aan te tonen. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat inzake het schorsend beroep waarnaar verzoekster verwees reeds een arrest werd uitgesproken en er op 25 november 2015 instructies werden verstuurd om het verblijf – waarmee wordt gedoeld op de bijlage 35 – in te trekken.

Het feit dat de toelichting van verweerder is opgenomen in een tekstonderdeel waarin voor het overige wordt uiteengezet waarom de door verzoekster aangehaalde gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid, doet geen afbreuk aan het feit dat een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing zonder meer toelaat te begrijpen waarom verweerder verzoeksters argumentatie dat zij is vrijgesteld van de verplichting om een buitengewone omstandigheid aan te tonen, niet aanvaardt. De Raad dient hierbij tevens aan te geven dat verzoekster haar standpunt dat zij was vrijgesteld van de voorwaarde om buitengewone omstandigheden aan te voeren in haar aanvraag ook aanbracht onder de titel *“Buitengewone omstandigheden”*.

3.2.2. De Raad dient daarnaast, waar verzoekster in het tweede onderdeel van haar middel een schending van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvoert, op te merken dat verweerders standpunt dat verzoeksters aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart C werd afgewezen door de bevoegde dienst steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Verweerder kon bijgevolg besluiten dat verzoekster niet kon voorhouden dat een eventueel verlies van haar arbeidsbetrekking als een buitengewone omstandigheid kon worden beschouwd aangezien verzoekster geen officiële toestemming verkreeg om op het Belgisch grondgebied arbeid te verrichten. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat verweerder het verlies van een tewerkstelling zou dienen te beschouwen als een hinderpaal om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure, in het buitenland, aan te vragen wanneer vaststaat dat geen arbeid kan worden verricht bij gebrek aan de vereiste arbeidskaart.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 2, 2°, d) van het koninklijk besluit van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (hierna: het koninklijk besluit van 30 april 1999) moet worden benadrukt dat in deze bepaling slechts kan worden gelezen dat een vreemdeling die houder is van een bijlage 35 *“gedurende het beroep”* ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing waarbij het voordeel van een recht op verblijf op grond van de artikelen 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen vrijgesteld is van het verkrijgen van een arbeidskaart. Op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen was het beroep tegen de beslissing van 11 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten reeds afgehandeld. De bepalingen van artikel 2, 2°, d) van het koninklijk besluit van 30 april 1999 waren dan ook niet meer van toepassing.

De Raad dient hierbij ten overvloede nog te duiden dat verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht opmerkt dat het bestaan van buitengewone omstandigheden dient te worden geëvalueerd op het ogenblik dat een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf, die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, wordt genomen (cf. RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Het feit dat het beroep bij de Raad tegen de beslissing van 11 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten nog in behandeling was op het ogenblik dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend impliceert derhalve niet dat verweerder op 24 november 2015 niet vermocht vast te stellen dat dit beroep ondertussen reeds werd afgewezen en dat verweerder niet kon motiveren dat verzoekster nooit een officiële toestemming heeft verkregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten en haar aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart C werd geweigerd.

Er blijkt ook niet dat verweerder enige relevante *“concrete of specifieke”* omstandigheid buiten beschouwing heeft gelaten. Van verweerder kan niet worden verwacht dat hij nog nadere beschouwingen omtrent de *“mogelijkheden [...] om het werk te hernemen”* in de eerste bestreden beslissing zou uiteenzetten, nu hij reeds duidelijk aangaf dat deze mogelijkheden niet bestaan aangezien verzoeksters aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart werd afgewezen en zij de tewerkstelling waarnaar zij verwijst zelfs niet kon aanvatten. Deze toelichting is in voorliggende zaak afdoende.

Met betrekking tot de in het derde onderdeel van het middel gedane uiteenzetting dat verkeerdelijk wordt verwezen naar een arrest nr. 149 573 van 13 juli 2015, kan het volstaan op te merken dat deze verwijzing niets meer is dan een materiële vergissing en dat de toelichting van verweerder dat het schorsend beroep dat verzoekster instelde bij de Raad werd verworpen op zich volstaat om te begrijpen naar welke rechterlijke beslissing verweerder verwijst. Verzoekster had immers maar één schorsend beroep bij de Raad in gesteld. Zij heeft dan ook geen nadeel geleden door het feit dat verweerder de datum en het arrestnummer verkeerd weergaf.

Er blijkt niet dat de determinerende motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen wat wordt omschreven als de tweede bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK